

Κυβερνήσεως ως ο Κκαλαμίδας ή της Αύλης ως ο κ. Λέλης; Η μήπως είναι εύχρηστον να εξακλωνεται τις παρὰ την πυρὰν της ἐστίας του και να βρέχη τὸν λάρυγγά του με τίποτε φλογερὸν ποτὸν τὸ ὅποιον θὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ τὴν λήθην και της πυρᾶς και της χιόνος; . . .

IV

Αἱ! κάπως τὸ τελευταῖον τοῦτο ἠδύνατο, και τοι οὐχὶ τόσῳ ἀγνόν, να συγκριθῇ πρὸς σέ, ἐρασιμία χιών, και πρὸς τὸν λύκον ὅστις σε ἀπολαύει ἀνέτως. Τέσσαρες δάκτυλοι Brand μετὰ θερμοῦ citroné τείου ἠδύνατο να ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν φιλοδοξίαν μου, διότι οὕτως ἐλπίζω ὅτι θὰ κατέκτων πάντα της γῆς τὰ στέμματα και πάσας τῶν γυναικῶν τὰς καρδίας. Θὰ ὑπάγω να δοκιμάσω τὸ πείραμα ἂν ἐπιτύχω, εἰς σε, κόρη τοῦ Βοροᾶ, θὰ χρεωστῶ τοὺς θρόνους μου και τὴν εὐδαιμονίαν μου. Καλῶς ἤλθες λοιπόν.

1881

Κ. Ἱεροκλῆς.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Αὐτοὶ οἱ Βουλευταὶ της Θεσσαλίας φαίνονται να εἶναι ὀλίγον μακῶνοι. Συνεφώνησαν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν να καθίσουν ὅλοι μαζί εἰς τὴν γραμμὴν ὑπὸ ἀρχηγὸν τὸν Καλαμίδην· εἶχον σύνθημα να μὴν ἔλθωσιν ὑπὸ φράκων και κλάκ, ἀλλὰ ὑπὸ μαύρην βεδιγκόταν· ἔφερον ὅλοι μαύρα χειρόκτια· ἡ διαδήλωσις αὐτῆ εἶδους πένθους εἶχε πολὺ τὸ κολακευτικὸν και διὰ τὴν κυβερνήσιν και διὰ τὴν Βασιλείαν, ἰδίως ἐφράσσασαν τὴν τετριμμένην χαρὰν της διότι περιστοιχίσθη ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νέων ἐπαρχιῶν· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐξέφρασαν διόλου τὴν χαρὰν των· και ἤλθον μαυροφορεμένοι, και χωρὶς τοαλέταν ἐπισημότητος, διότι καθὼς οἱ ἴδιοι λέγουσιν, δὲν ἤξευρον πόθεν ἔρχονται, ποῦ ἤλθαν και διατὶ ἤλθαν. Ἐκαμν και ἄλλο ἐν ἀκόμα οἱ ἀντιπρόσωποι της Θεσσαλίας, τὸ ὅποιον τοὺς τιμᾶ πολὺ. Δὲν ἐδέχθησαν εἰς τὸ θρανίον ὅπου συνήδρευσαν τὴν δευτέραν τὸν ἀπαίσιον δουλευτὴν της Καλαμπίκας Σιβιτανίδην, τὸν ἐξέωσαν ἐκ της πλευρᾶς των και τὸν ἠνάγκασαν να παρακαθήσῃ τρυφερὰ παρὰ τῷ κ. Αὐγερινῷ.

Διὰ να μὴ νομισθῶμεν ὅτι πλάττομεν, προσθέτομεν ὅτι και εἰς τὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ Καλαμπίκῃ γιγνομένης συναθροίσεις τῶν ἐκ Θεσσαλίας Βουλευτῶν, ὑπὸ πολλῶν ἐτέθη ὅρος να μὴ συμπαρίσταται και ὁ Σιβιτανίδης, ὁ ἐκλεκτὸς οὗτος τοῦ Μανδάλου.

Ἀλλὰ τὸ τὰ μέγιστα τιμῶν τὴν πλειονότητα τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἐκλεχθέντων Βουλευτῶν εἶναι ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ κυρίως ἐπιμένοντες ὅπως κηρυχθῶσιν ἀπαράδεκτοι ὑπὸ της Βουλῆς, ἄτε μὴ ἐκλεχθέντες σύμφωνα πρὸς τὸν ἐκλογικὸν νόμον, ἀλλὰ διὰ Β. Διαταγμάτων, τὰ ὅποιον ἐν τῇ λύσῃ του ὁ Κουμουन्दούρος ὅπως σχηματίσῃ σώτειραν πλειοψηφίαν ὅπως ὅπως, ἐθεώρησεν ἰκανὰ πρὸς ἐκλογὴν

ἀντιπροσώπων, ἀδιάφορον ἂν παρέβαινε τὸν συνταγματικὸν χάρτην. Μανθάνομεν ὅτι ἡ πρώτη διαμαρτυρία ὑπὲρ της ἐπικυρώσεως αὐτοῦ τοῦ συνταγματικοῦ ἀδικήματος γενήσεται ὑπὸ Θεσσαλοῦ βουλευτοῦ, ὅστις λέγει ἐξελέγη βουλευτὴς ἀκριβῶς διὰ να εἶπῃ ὅτι οἱ ἐκλεχθέντες ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἐξελέγησαν παρὰ τὸ σύνταγμα και κατὰ συνέπειαν πρέπει να κηρυχθῇ δι' αὐτοὺς τὸ ἀπαράδεκτον. Ὑπὲρ της γνώμης αὐτῆς εἶναι και πολλοὶ ἄλλοι Θεσσαλοὶ βουλευταὶ, δὲν συντάσσονται ὅμως ὑπὲρ αὐτῆς οὔτε οἱ κύριοι Καραπάνος και Σιβιτανίδης ἀφ' ἐνός, οὔτε οἱ κύριοι Τρικούπης και Ράλλης ἀφ' ἑτέρου. Τοὺς δύο πρώτους τοὺς ἐννοοῦμεν πολὺ καλά. Παρὰ πεινασμένου δὲν ἀποσπᾶ τις εὐκολὰ τὸ ριφθὲν εἰς τοὺς ὀδόντας του κόκκαλον· ἀλλὰ διὰ τὸν ἀρχηγὸν της ἀντιπολιτεύσεως λυπούμεθα πολὺ· ὅτι αἱ ὀλίγαι ἐν τῇ ἐμμονῇ του εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀποτυχία διὰ λόγους πολιτικῆς νεότητος τὸν ἀπεθάρρυνε, ὥστε να θελήσῃ να δανεισθῇ φῶτα και ἐπιτηδειότητα παρὰ τοῦ ἀντιπάλου του Κουμουन्दούρου. Εἰς τὰς τάξεις της ἀντιπολιτεύσεως κυκλοφορεῖ ἀπὸ πολλῶν ἤδη τὸ σύνθημα: Ὡμεν πρὸ παντός ἄλλου πρακτικοί. Ἀλλὰ τί λοιπόν ἦτο και ὁ κ. Κουμουन्दούρος, εἰμὴ πρακτικὸς; Τί ἄλλο ἐπέσπασεν ἐπὶ της κεφαλῆς του τοὺς μύδρους και τοὺς κερανοὺς της ἀντιπολιτεύσεως, εἰμὴ ἡ πρακτικὴ του;

Ἐπὶ τοῦ προκαταρκτικοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὅπερ ἀπὸ της σήμερον ἂν γίνῃ συνεδρίασις θὰ πλήξη φλογερὸν τοὺς τοίχους τοῦ Βουλευτηρίου θὰ παρασιῶμεν εἰς τὸ θέαμα ἀθεμιτῶν ἀσπασμῶν και δεξιῶσεων μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων Τρικούπη και Κουμουन्दούρου. Ὁ τελευταῖος δὲν θελεῖ να φοραθῇ ὡς δολιευθεὶς τὸ σύνταγμα και ὁ πρῶτος δὲν ἐννοεῖ να χάσῃ Βουλευτὰς ἐτοιμοὺς δικούς του και να μετακινήθῃ ἡ πλάστιγξ της ἀνισορροπίας τῶν ψήφων. Ἐντεῦθεν θ' ἀρχίσουν αἱ Βουλευτικαὶ ἐργασίαι διὰ μεγάλης μουσικῆς συμφωνίας τῶν δύο φατριῶν διὰ να καταλήξουν εἰς φοβερὸν πόλεμον ὀργάνων, λαρυγγῶν, φωνῶν, θυλακίων, χειρῶν και ποδῶν.

Σημειοῦμεν μετὰ πολλῆς συμπαθείας ἐκ τῶν πολλῶν βουλευτικῶν ἀφίξεων τὴν τοῦ ἀντιπροσώπου Εὐρυτανίας **Δημητρίου Βουλπιώτου**. Διψοῦντες ἰκανότητος και ἀληθῆ προσόντα, εὐχόμεθα κατὰ τὴν περίοδον ταύτην να λάβῃ ἐνεργὸν μέρος ὁ διακεκριμένος οὗτος πολιτικὸς, ὁ τῶσον ὡς ῥήτωρ τὸν ἀείμνηστον Δεληγεώργην ὑπενθυμίζων διὰ της κρυσταλλοήχου και διατόρου φωνῆς του, τὴν ὅποιαν μόλις ἐνίστε θολῶνει νέφος τι λίαν ἀμυδρὸν ἐπαρχιακῆς ἀποχρώσεως τόνου φωνῆς. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ γενικὴ ἀπογοήτεσις ἀπεθάρρυνε και τὸν σθεναρὸν τοῦτον ῥήτορα της Βουλῆς, ἀλλ' εἶναι ἡμέραι αὐταὶ πονηραὶ, καθ' ἃς ἄπαντες πρέπει να δημιουργήσωμεν ἐν τῇ φαντασίᾳ μας ἴδιον κόσμον και να δράσωμεν ἂν μὴ νηφάλοι, τοῦλάχιστον ἐκθεβακχευμένοι ὑπὸ της ἰδίας ἡμῶν φαντασίας, πλαττούσης νέαν ἑλληνικὴν πλάσιν κατόπιν της καθάρσεως τοῦ βραχέος ἄγους της κουμουन्दουρικῆς διοικήσεως.

Γνωρίζομεν πολλὰς μονομανίας και διασκαδάζομεν πολὺ με αὐτάς· ἀλλὰ πλείοτερον εὐθυμοῦμεν με τὴν μο-

νομακίαν του διαψεύδειν ἀληθείας καὶ γεγονότα. Ἡ περιστροφικὴ τῆς προχθεσινῆς Νέας Ἐφημερίδος ἀπόπειρα ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κ. Ῥάλλης δὲν ἠρώτησε τὴν Δευτέρα, μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Βασιλικοῦ λόγου: Καὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελέντζα οὐδεὶς λόγος; ἀφοῦ τοὺς λόγους τούτους τοὺς ἀνέγραψε αὐτὸ τὸ ὄργανον τοῦ κ. Ῥάλλη, ἢ Ἐγερσις, διὰ χειρὸς ἴσως αὐτοῦ τοῦ γενναίου Βουλευτοῦ Ἀττικῆς, δὲν εἶναι μονομανία ἐν τῶν ἰλαρωτέρων; Αὐταὶ αἱ θεωρίαι τὰς ὁποίας τοῦ κάμνει, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς νὰ τοῦ λέγουν: "Ὅχι, δὲν τὸ εἶπες πουλί μου, μὲν ἐξάγεται ὑπὸ τοῦ θηλυκοῦ ὀνόματος τῆς Νέας Ἐφημερίδος. Τί εἶναι κτῆ τὰ ὁποῖα λέγει, ὅτι ὁ Ῥάλλης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ διότι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ, ὡς δὲν ἠδύνατο οὔτε ν' ἀποκριθῇ οὔτε ν' ἀποκρούσῃ, μίᾳ πέτρα ῥιφθεῖσα εἰς τὸ βαγόνιον τοῦ σιδηροδρόμου ὅπου ἐκάρητο ὁ Βασιλεὺς ὑπὸ ἀγνώστου ἀγυιόπαιδος; "Ὅχι, θὰ διέτασεν ὁ Βασιλεὺς νὰ σταματήσῃ ὁ σιδηροδρόμος, νὰ ἐβῆ ἀπὸ τὸ βαγόνι καὶ ν' ἀρχίσῃ πετροπόλεμον μετὰ τὸν ἀγνώστον ἀγυιόπαιδα! Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ πάλιν ἔπρεπε νὰ μᾶς πῇ ὅ,τι εἶπεν ὁ κ. Ῥάλλης, διότι θὰ ἠνάγκαζε τὸν Βασιλέα νὰ ἔλθῃ εἰς κουβένταν καὶ ἐξηγήσει μετὰ τὸν βουλευτὴν Ἀττικῆς;

Μίαν συμβουλήν καθ' ἡμέραν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα»:

Λάμβανε μερικὰς ἀρίξεις βουλευτῶν, μερικὰ: ἂν ἠρώτησε ἡ βασίλισσα πῶς πάει ἡ υγεία τῆς δεῖνος ἀσθενούς, πρόσθεσε εἰς αὐτὰ ὀλίγα περὶ τῆς χιόνος ἀφοῦ ἐχιόνισε καὶ τοῦ ἡλίου ἀφοῦ ἔφεξε, μ' ἓνα Γαϊτανάκι καὶ μετὰ ῥάπαλον; ἀλειψέ τα δι' ὀλίγων ἐπαίνων μερικῶν ἐξετασθέντων φοιτητῶν καὶ ἄλλων λογίων νέων, πρόσθεξε νὰ μὴν ἀνακατεύῃς πολιτικὴν ὡς ἔχουσιν ιδιότητος δηλητηριώδεις καὶ ἔχεις τὸ ὠραιότερον βούτημα τοῦ καφέ, ὅπερ ὠνομάσθη χάριν τοῦ κ. Καμπούρογλου: βούτημα Νέα Ἐφημερίς.

ΧΙΟΝΙ! ΧΙΟΝΙ!

Δηλαδή κρύο, κακὸ, ποιήσεις, τρέλαις, τρεχιδὸ, κυνήγι, πανόραμα, παγωνιά, γλύστρα, χιονομαχίαι, κυνηγητὸ, σπῆτι, κρεβάτι, κάρβουνα, φωτιά, πτώχεια, ἐρημία, κρέας, ζουμί, τσάι, κρασί, κονιάκ, χοροὶ, ἔρωτες, ἀπραξία, γένναι, κανονοβολισμὸς καὶ ὁ Καμπούρογλος ἀποκαλῶν τὸ ῥωσικώτατον ὄνομα Ἀνδρέας τοῦ νεογεννήτου ἐλληνικώτατον, διότι καὶ ὁ Λόντος ὠνομάζετο Ἀνδρέας.

Τί μεταβολή! Ἐπήρατε ἀπὸ αἰθουσῶν χοροῦ δέσποιναν ζωηρὰν, πεταχτήν, ἐνδεδυμένην τοαλέταν γαλανὴν, μετὰ ἄνθη, μετὰ ῥόδα, ταινίας, δαντέλαις, μετὰ χρυσὸν εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τοὺς βραχίονας, εἰς τὴν κεφαλὴν ἀδάμαντας καὶ ὠδηγήσατε αὐτὴν εἰς τὸν κοιτῶνά σας—δὲν ἐξετάζω μετὰ τί δικαίωμα, ἔραστοῦ, συζύγου ἢ ἀπαγωγέως—τὴν εἶδετε μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας λευκὴν, καταλευκὸν ἀπὸ πᾶνω ἕως κάτω; Καὶ τὸ λευκὸν αὐτὸ νὰ τὸ παραλάσσουσιν μόνον ἢ χρυσὴ τῆς κόμης καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλ-

μοὶ τῆς καὶ αἱ λάμψεις ἡδονῆς καὶ φωτιῶν πυρὸς ἐρωτικοῦ ἀπαστράπτουσαι παρειαί τῆς;

Τοιαυτὴν ἔπαθον μεταβολὴν αἱ Ἀθηναί.

Ἀπὸ τοαλέτας χοροῦ μεγαλοπρεποῦς κυρίας, μετὰ τὸν ὀλογάλανον οὐρανὸν τῆς, τοὺς κυανοὺς, ῥοδίνοὺς, ἰόχραους, βελουδένιοὺς ὀρίζοντάς τῆς, ἐνεδύθησαν τὴν νυκτικὴν ῥόμπαν πρωτοβραδειάτικης νύμφης καὶ δὲν εἶναι πλέον ἢ χρυσή, ἢ στιλπνή, ἢ γαλανή καὶ ὀλίγον ῥυπαρὰ Ἀθήνα μας, ἀλλ' εἶναι ἡ γαλατένια, ἡ βαμβάκερῆ, ἡ ἀμυγδαλόλευκος Λευκή μας.

Τί νὰ πρωτοπεριγράψωμεν ἐκ τοῦ δημιουργηθέντος ἐν μιᾷ στιγμῇ, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ὠδύνας, μεγαλοπρεποῦς ὡς μύριοι ὀμοῦ βασιλοπαιδῆδες πανοράματος τῆς ἀθηναϊκῆς χιόνος; "ὦ! δὲν ἔχει τὴν ποιήσιν τῆς ἰδικῆς μας χιόνος, ὡς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀναγνώσταις μας, καμμιά χιὼν οὐδενὸς τόπου καὶ οὐδεμιᾶς ζώνης. Δὲν ἐπλάσθησαν αἱ Ἀθηναί διὰ τὴν χιὼν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἥλιον. Ἡ χιὼν εἶναι θῆλυς ἔραστῆς, καταπατῶν μετὰ τοὺς ἐξ ἀφροῦ χιὼν εἶναι θῆλυς ἔραστῆς, καταπατῶν μετὰ τοὺς ἐξ ἀφροῦ καμπανίτου ποδίσκους τῆς τὰ δικαιώματα τοῦ συζύγου ἡλίου. Καὶ διὰ τοῦτο ἔρχεται κρυφά, ἀρχεται δειλή, ὅταν ἐκεῖνος φύγει καὶ τὴν περιβάλλει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἄνωθεν, κάτωθεν, πλευρᾶς, κεφαλῆν, πόδας καὶ μηρούς μετὰ τοὺς ἐκ λευκῶν ἀνθέων βραχιόνάς τῆς καὶ χύνεται πολλὰκις μεθύουσα ἐξ ἡδονῆς, σπαργῶσα ἐκ πυρὸς ἐσωτερικοῦ—ἡ χιὼν—καὶ τὴν καλύπτει καὶ τὴν σκεπάζει ἐκ ζηλοτυπίας μαλακῆ, μαλακῆ ὡς γαλακτόπλαστος παρειαὶ παρθένου. Ἐκ πείσματος κάπου κάπου ὑποφαίνεται ὁ ἥλιος κουκουλωμένος παχέα ἐραπλώματα σύννεφα, ῥιγῶν καὶ αὐτὸς καὶ τρέμων, ἀλλὰ μετὰ ὀλίγον ἐξ ἐντροπῆς διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς συζύγου του κρύπτεται καὶ πάλιν, ἕως ὅτου θ' ἀρχίσῃ τὸν φανερὸν μετὰ τῆς λεσβιακῆς ἐπιδρομῆς πόλεμον, ἢ νὰ τὴν λυώσῃ ἀπάνω σ' τὸ πόδι ἢ νὰ λυώσῃ αὐτὸς ἀπὸ λύπην.

**

Τί θέαμα καὶ τί εἰκόνες. Αἱ ὁδοὶ εἶναι ἔρημοι. Τὴν πρωΐαν ὅλα τὰ ἐμπορικὰ μὲν ἔχουν ἀνοικτάς τὰς θύρας. Εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ λαχανοπωλεῖα ἀντὶ λαχανικῶν πωλοῦσι χιόνος. Τὰ κρέατα ὀλίγιστα. Φαρισσοῦ οὔτε οὐρά. Ὁραίων εἰκόνα παρουσιάζουν τὰ μανάβικα, μετὰ τὰ ἐσπεριδοειδῆ των. Τὰ πορτοκάλια πεπασμένα χιόνος φαίνονται οἱ φλοιοὶ των ζαχαρωμένοι. Κυνήγι ὅμως ὑπάρχει. Τσίχλαις, λαγοί, κοτσίφικα, καρδερίναις, ἴσως καὶ κουρδαλοὶ ἀκόμα.

Βυθίζεσαι ἐντὸς τῆς χιόνος μέχρις ἀστραγάλων, ἀκούεις ἐκεῖνον τὸν τριγμὸν τῶν ὑποδημάτων σου καὶ ἀφίνεις ὀπισθὲν σου βαθεῖς τῶν βημάτων σου αὐλακας. Ἀνθρώπους δὲν συναντᾷς. Ὅντινα ἴδῃς, ἀναγκάζεσαι νὰ τὸν ὀμιλήσῃς ἂν καὶ ξένον. Κάπου κάπου φυτρώνει κἀνεὶς κυνηγός. Ἐνίοτε παρέα εὐθυμοῦσα καὶ πρὸς φασαρμύνησαν ἀδουσα.

Ἐπὶ τῶν πιπεριῶν, νομίζεις, ὅτι ἐφύτρωσαν ἀμυγδαλαί. Τὸ περιβόλι τῆς Πλατείας Συντάγματος δὲν εἶναι πλέον τὸ πρῶν σκαιὸν ἐνδιαίτημα παραμάνων, κηφῆνων καὶ τοῦ οὐρητηρίου του. Εἶναι εἰκὼν ζωντανή, μηδεμίαν ἐπιτρέπουσα ὀπτικὴν ἀπάτην. Περίεργον! Μόνον αἱ κυπάρισσοι, αἱ σικαὶ αὐταὶ τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου, δὲν χιονοσκεπάζονται αἱ ἀπαίσιαι ὡς στρίγγλαι, ἵνα μὴ τυχὸν γίνουιν εὐμορφότεραι.

Ὁ ἀνακτορικὸς κῆπος εἶναι μουσεῖον ζωγραφικῆς, ζα-